

KŮŽE
PLNÁ
STÍNŮ

FRANCES
HARDINGE

FRANCES HARDINGE

KŮŽE PLNÁ STÍNŮ

First published 2017 by Macmillan Children's Books,
an imprint of Pan Macmillan
Copyright © Frances Hardinge, 2017

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Zdeněk Böhm, 2018
Obálka © Pavel Tůma – RITA, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-989-1 (pdf)

FRANCES HARDINGE

KŮŽE PLNÁ STÍNŮ

Přeložil: Zdeněk Böhm

*Pro mou kmotřenku Harriet,
která sdílí mou vášeň
pro knihy a nepravděpodobná dobrodružství.*

ČÁST PRVNÍ
OLIZOVÁNÍ MEDVÍDĚTE

KAPITOLA 1

Když se Makepeace potřetí probudila s křikem z děsivého snu, její matka se rozzlobila.

„Už jsem ti říkala, aby sis takové sny zakázala!“ sykla potichu, aby nevbudila zbytek domu. „Nebo aspoň nekřič nahlas!“

„Nemohla jsem si pomoci!“ zašeptala Makepeace polekaná Matčíným ostrým tónem.

Matka vzala Makepeace za ruce. Její tvář byla v ranním světle napjatá, ani trochu se neusmívala.

„Ty nemáš ráda svůj domov? Nechceš žít se svou matkou?“

„Ale ano! Chci!“ vykřikla Makepeace s pocitem, že se jí svět zakymácel pod nohama.

„Pak si ale musíš *umět* pomoci. Pokud budeš každou noc křičet, přihodí se strašné věci. Vyhodí nás z domu!“

Za stěnou spali Makepeaceina teta a strýc, kterým patřilo pekařství v přízemí. Teta byla hlučná a upřímná, zatímco strýc se jen mračil a nic ho nedokázalo potěšit. Od svých šesti let se Makepeace musela starat o čtyři bratrance a sestřenice, které bylo potřeba stále krmit, mýt, oblékat, svlékat nebo zachraňovat ze stromů v sousedství. Mezitím ještě musela stíhat různé pochůzky a pomáhat v kuchyni. A přesto spaly s Matkou na matraci v neútulné místnosti, do které táhlo, stranou od zbytku rodiny. Jako kdyby v rodině neměly své pevné místo, jako kdyby o něj mohly kdykoliv bez varování přijít.

„Někdo by mohl nedejbůh zavolat faráře,“ pokračovala Matka. „Nebo... by to mohli zaslechnout ostatní.“

Makepeace nevěděla, kdo mohou být ti „ostatní“, ale odjakživa byli hrozbou. Deset let života s Matkou ji naučilo, že nikomu jinému skutečně nemůže věřit.

„Snažila jsem se!“ Noc za nocí se Makepeace usilovně modlila a pak uléhala do tmy s přáním, aby se jí nic nezdálo. Ale noční můra si ji stejně pokaždé našla, plná měsíčního svitu, šepotu a neurčitých forem. „Co mám dělat? Já *to chci* zastavit!“

Matka dlouho mlčela a pak stiskla Makepeace ruku.

„Povím ti jeden příběh,“ začala stejným tónem, jako když potřebovala probrat něco vážného. „Jednou se v lese ztratila malá holčička, kterou pronásledoval vlk. Běžela a běžela, až si rozedrala nohy do krve, ale věděla, že vlk zachytil její stopu a té se nevzdá. Musela se tedy rozhodnout, jestli už bude navždy jen utíkat a schovávat se, nebo jestli se zastaví, vezme ostrý klacek a bude se bránit. Která volba byla správná, co myslíš, Makepeace?“

Makepeace pochopila, že to není jen tak nějaká pohádka a že na její odpovědi bude hodně záležet.

„A dá se nad vlkem vyhrát jen s klackem v ruce?“ zeptala se Makepeace pochybovačně.

„Klacek ti dá šanci,“ smutně se pousmála Matka. „Malou šanci. Přestat utíkat *je* nebezpečné.“

Makepeace chvíli přemýšlela.

„Vlci jsou rychlejší než lidé,“ řekla nakonec. „I kdyby běžela, co by jí síly stačily, vlk by ji stejně dostihl a sežral. Bude ten ostrý klacek potřebovat.“

Matka pomalu přikývla. Dále už nic neřekla, ani nedokončila svůj příběh. Makepeace přešel mráz po zádech. Matka tohle občas dělávala. Rozhovory s ní byly plné hádanek a nástrah a každá odpověď měla své důsledky.

Kam až Makepeacina paměť sahala, žily s Matkou v tomhle rušném městečku, které se jmenovalo Poplar. Neuměla si představit

svět bez štiplavého zápachu uhelného kouře a smoly, který vítr přinášel z velkých a hlučných loděnic, bez šumících topolů a svěže zelených mokřin, na nichž se pásł dobytek. O několik kilometrů dále se v mlžném oparu rozpjjel Londýn se všemi svými hrozbami i přísliby. To vše bylo pro Makepeace důvěrně známé, tak přirozené jako dýchání. A přesto necítila, že by sem patřila.

Matka sice nikdy neřekla *tohle není náš domov*, ale v jejích očích to bylo celou dobu přítomno.

Když s ní matka přijela do Poplaru, změnila jméno své dcery, aby je v městečku snáze přijali. Makepeace nevěděla, jak se původně jmenovala. Když o tom přemýšlela, cítila se poněkud nesvá. Vždyť „Makepeace“ vlastně ani nezní jako jméno*. Byl to obětní dar, způsob, jak „uzavřít mír“ s Bohem a zbožným obyvatelstvem městečka Poplar. Byla to omluva za prázdné místo, kde měl stát její otec.

Každý, koho znaly, byl zbožný. Všichni v místním společenství se s touto myšlenkou ztotožňovali, nikoliv z pýchy, ale aby se odlišili od všech těch, jejichž temná cesta směřovala do pekla. Makepeace nebyla jediná s podivným, zbožně znějícím jménem. Byla tu celá přehlídka zbožnosti: Verity, What-God-Will, Forsaken, Deliverance, Kill-Sin** a tak dále.

Každý druhý večer se u tety v pokoji scházeli k modlitbám a četbě Bible a v neděli všichni chodili do vysokého, šedivého kostela postaveného z hrubě otesaných kamenných kvádrů.

Farář byl milý, když jste ho potkali na ulici, ale ze své kazatelny působil děsivě. Z uchvácených výrazů ostatních posluchačů Makepeace usuzovala, že z něj musí vyzařovat veliké pravdy a láska jako z vánoční komety. Hovořil o tom, jak je třeba na den Páně odolávat hříšným pokušením pití, hazardu, tance, divadla

* Makepeace – má význam „činit mír, smiřovat“ (pozn. překl.)

** Pravda, Budiž-Vůle-Boží, Opuštěný, Vykoupení, Zabij hřích – protestantská jména se silným náboženským podtextem – (pozn. překl.)

a zahálčivé zábavy, neboť to vše jsou nástrahy ďáblovy. Vyprávěl jim, co se děje v Londýně a v širém světě – o nejnovějších intrikách u dvora, o spiknutí proradných katolíků. Jeho kázání byla děsivá, ale také vzrušující. Když někdy Makepeace vycházela z kostela, usmívala se představě, že celá kongregace jsou nablýskaní vojáci sešikovaní proti silám temnoty. Na chvíli tak mohla uvěřit tomu, že jsou spolu s Matkou a se všemi sousedy součástí něčeho většího, něčeho úžasného. Tenhle pocit jí ale nikdy nevydržel moc dlouho. Vždy se zase rychle vrátily ke své osamělé dvoučlenné jednotce.

Matka nikdy neřekla *tohle nejsou naši přátelé*, ale sevření, jakým držela Makepeace za ruku, když vešly do kostela nebo přišly na trh či se zastavily, aby někoho pozdravily, zesílilo. Bylo to, jako kdyby Matku a Makepeace obklopoval neviditelný plot, který je odděloval od všeho ostatního. A tak se Makepeace na děti usmívala jen napůl, stejně jako se napůl usmívala Matka na jejich matky. Na matky dětí, co měly své otce.

Děti jsou jako malí kněží. Také si vykládají každyčké gesto a každý výraz svých rodičů jako výraz boží vůle. Makepeace již od malička věděla, že ony dvě nejsou nikdy opravdu v bezpečí a že ostatní na ně klidně mohou zaútočit.

Makepeace se tedy naučila hledat útěchu a spřízněnost ve stvořeních, která nemluvila lidským jazykem. Rozuměla horečnaté zlobě ovádů, vyděšenému hněvu psů, otupělé trpělivosti krav.

Někdy ji to dostávalo do problémů. Jednou, když zakřičela na kluky, kteří házeli kameny na ptačí hnízdo, skončila s rozseklým rtem a krvavým nosem. Zabíjet ptáky pro peníze nebo ukrást pár vajec na snídani se dalo pochopit, ale nesmyslná hloupá krutost v Makepeace vyvolávala hněv, který nedokázala patřičně vysvětlit. Kluci na ni nejdříve v údivu zírali a pak na ni zamířili svými kameny. Na tom nebylo nic divného. Krutost byla stejnou součástí jejich života, stejně jako květiny či déšť. Byli zvyklí na školní

rákosky, kvikot podsvinčat na řeznickém dvorku a krev v pilinách při kohoutích zápasech. Zabíjet ochmýřená holátka pro ně bylo stejně přirozené a uspokojující jako brouzdat se v louži.

Pokud člověk vyčníval, hned měl nos od krve. Aby mohly přežít, musely Matka a Makepeace zapadnout. Ale to se jim nikdy úplně nepodařilo.

Následujícího večera, den po příběhu s vlkem, vzala Matka Makepeace bez vysvětlení na starý hřbitov.

V noci se kostel zdál stokrát vyšší, jeho věž se tyčila jako neúprosný obdélník naprosté černoty. Pod nohama cítily trsy trávy, která ve svitu hvězd působila šedavě. V rohu hřbitova stála malá, dlouho neužívaná kaple z cihel. Matka zavedla Makepeace dovnitř a do kouta tmavé stavby hodila hromadu pokrývek.

„Nepůjdeme už domů?“ Makepeace se začaly ježit chlupy po těle. Něco bylo blízko, *něco* bylo všude kolem ní. Cítila tu vtíravou blízkost, jako kdyby se její mysli dotýkaly pavoučí nohy.

„Ne,“ řekla Matka.

„Jsou tu *přízraky!*“ Makepeace bojovala se svou vzrůstající panikou. „Cítím je!“ S hrůzou poznávala ten pocit. Její noční můry začínaly stejným mravenčením děsu, stejným tušením plíživě pronikajícího nebezpečí. „Ti démoni z mých snů...“

„Já vím.“

„Kdo jsou?“ zašeptala Makepeace. „Jsou... mrtví?“ V hloubi svého srdce již ale odpověď znala.

„Ano,“ odpověděla Matka a stejným chladným tónem pokračovala: „Poslouchej dobře. Mrtví se podobají těm, co se topí. Potácejí se v temnotě a snaží se zachytit čehokoliv, na co dosáhnou. Nemusí ti chtít ublížit, ale když jim to dovolíš, tak to udělají.“

Dnes budeš spát tady. Budou se snažit dostat se ti do hlavy. Ale ať se děje cokoli, nedovol jim to.“

„Cože?“ Makepeace se vyděsila, až na chvílku zapomněla na nutnost nebudit pozornost. „Ne! Tady zůstat nemůžu!“

„Budeš muset,“ prohlásila Matka. Její tvář byla jako vymodelovaná a postříbřená svitem hvězd, nebyl v ní ani náznak laskavosti či možnosti kompromisu.

„Musíš tady zůstat a naostřit svůj klacek.“

Matka byla vždy nejsilnější ve chvílích, kdy se jednalo o něco skutečně důležitého. Bylo to, jako kdyby si tohle druhé já, tohle cílevědomé, nepochopitelné, nepozemské já schovávala v šatníku pod svými svátečními šaty pro případ nouze. V těchto chvílích přestávala být Matkou a stávala se Margaretou. Oči se jí najednou jako by prohloubily, vlasy pod čepcem zhoustly a zdivočely, její pozornost se upírala k něčemu, co Makepeace nedokázala spatřit.

Obvykle, když se matka dostala do tohoto stavu, Makepeace raději sklonila hlavu a nepouštěla se do žádných diskuzí. Tentokrát se jí ale zmocnila hrůza. Prosila jako nikdy předtím. Protestovala, škemrala, plakala a svírala Matčinu ruku v nekonečném zoufalství. Matka ji tam přece nemůže nechat, nemůže, nemůže...

Matka svou ruku ale vyprostila a ušetřila Makepeace tak ostrý štouchanec, až se dívka odpotácěla o několik kroků dozadu. Pak Matka vycouvala z místnosti ven a zabouchla dveře, což Makepeace uvrhlo do černočerné tmy. Ozval se tlumený rachot závory dosedající na své místo.

„Matko!“ vykřikla dívka, které už bylo jedno, jestli je někdo chytí. Zatřásla dveřmi, ale ty nepovolily. „Mami!“

Neozvala se žádná odpověď, jen šelest vzdalujících se Matčiných kroků. Makepeace zůstala sama s mrtvými, s temnotou a mrazivým sovím houkáním ozývajícím se zdálky.

Celé dlouhé hodiny se bez zamhouření oka choulila ve svém hnízdě z pokrývek, třásla se zimou a naslouchala vzdálenému

štěkotu lišek. Cítila přízraky míhající se v koutech její mysli a čekající na svou chvíli, čekající na to, až podlehne spánku.

„Prosím,“ žadonila a tiskla si ruce na uši, aby neslyšela jejich šepot. „Prosím, ne. Prosím...“

Ale nakonec jí spánek navzdory veškeré její vůli překryl mysl mlhou a noční můra mohla začít.

Stejně jako dříve se Makepeace zdálo o temné úzké místnosti s podlahou z udupané země a stěnami z očouzených černých kamenů. Snažila se zavřít okenice, aby dovnitř nepronikal měsíční svit. Musela se před ním chránit – byl prosycený šepotem. Ale okenice uprostřed nedoléhaly a jejich petlice byla rozbitá. Za škvírou mezi nimi se šklebila odporná noc, v níž se hvězdy houपालy a třpytily jako uvolněné knoflíky.

Makepeace se opřela do okenic celou svou silou, ale noc vdechovala své přízraky do místnosti se stejnou intenzitou. Tváře jako z rozteklého vosku nebo rozplývajícího se dýmu se na ni s kvílením vrhaly ze všech stran. Makepeace si zakryla uši a pevně zavřela oči i ústa, protože věděla, že se chtějí dostat dovnitř, do její hlavy.

Hučely a skučely jí do uší a ona se snažila jim nerozumět, nenechat ty vtíravé chorobné zvuky, aby se proměnily ve slova. Mezi víčka se jí vkrádalo bledé světlo, šeptání pronikalo do jejích uší a vzduch jejich přítomností zhoustl, takže se nedalo ani nadechnout. A když už to nemohla bez dechu vydržet...

Se škubnutím se probudila. Srdce jí tlouklo tak hlasitě, až se jí z toho udělalo zle. Podvědomě zašmátrala po teplé a uklidňující siluete Matčina spícího těla.

Ale Matka tu nebyla. Makepeace si uvědomila, kde se nalézala, a otrásla se hrůzou. Tentokrát nebyla v bezpečí domova. Byla uvězněná a zaživa pohřbená v téhle kobce, obklopená mrtvými.

Nečekaný zvuk jí pronikl až do morku kostí. Ostrý šelest, jenž se ozval se znepokojující hlasitostí do mrazivé noci, přicházel odněkud od země.

Náhle a bez varování přeběhlo Makepeace přes nohu něco malého a světlého. Bezděčně vyjekla, ale pak se její tep začal uklidňovat. Ucítila letmý dotek chlupatého kožíšku, šimrání drobných drápků.

Myš. Někde v této místnosti na ni hleděla třpytící se myší očka. Aspoň tu nebyla s mrtvými sama. Nebyla to její kamarádka. Tomu chlupatému stvoření by bylo jedno, kdyby ji mrtvé přízraky zabily nebo dohnaly k šílenství. Ale Makepeace uklidňovala představa, že zde myš našla útočiště před sovami a nočními dravci. Neplakala a nežadonila, aby ji ušetřili. Nezabývala se tím, jestli ji někdo miluje. Věděla, že se může spoléhat jen sama na sebe. Tam někde dole tlouklo její srdce o velikosti rybízové kuličky poháněné urputnou vůlí k životu.

A Makepeaceino srdce brzy začalo tlouci ve stejném rytmu.

Neviděla ty mrtvé ani je neslyšela, ale vnímala jejich přítomnost a cítila, jak se plazí po okrajích její mysli. Věděla, že čekají, až se unaví, propadne panice nebo poleví v ostražitosti, a oni budou moci zaútočit. Ale ona v sobě objevila jistou dávku zarputilosti.

Nebylo snadné zůstat vzhůru, ale Makepeace pro to udělala úplně vše a pomalu se prodírala dlouhými hodinami temnoty, až se nakonec dočkala chvíle, kdy noc začala ustupovat šedavému rannímu světlu. Byla celá rozechvělá, dělalo se jí špatně, v hlavě jí bušilo a hučelo, ale přežila.

Matka pro ni přišla těsně před svítáním. Makepeace ji na cestě domů následovala se skloněnou hlavou. Věděla, že Matka má vždy pro vše, co dělá, nějaký důvod. Ale tentokrát si poprvé uvědomila, že jí nedokáže odpustit. A potom už nic nebylo stejné.

Matka vodila Makepeace na hřbitov přibližně jednou za měsíc. Někdy uplynulo pět nebo šest týdnů a Makepeace začala doufat, že se Matka svých plánů už vzdala. Pak ale poznamenala, že

si myslí, že „bude teplá noc“, a Makepeace se rozbušilo srdce, protože věděla, co to znamená.

Makepeace už se nepouštěla do protestů. Vzpomínka na její zoufalé žadonění oné první noci jí nedělala dobře.

Když odhodíte veškerou svoji hrdost, úpěnlivě někoho o něco prosíte a je to marné, už nikdy potom nebudete stejní. Něco ve vás umře a něco jiného se probudí k životu. Makepeace v duši vykrytalizovalo jakési porozumění světu, asi jako když se na trávě tiše objeví jinovatka. Věděla, že se už nikdy nebude cítit milovaná a v bezpečí jako dřív. Ale také věděla, že už nikdy nebude o nic škemrat tak, jako škemrala tehdy.

Následovala tedy pokaždé Matku na hřbitov s kamennou tváří. Vzala si ponaučení od té malé myšky v kapli. Přízraky nebyly jen kruté bytosti, se kterými by bylo možné se dohodnout. Byli to predátoři a ona byla kořist. Aby přežila, musela být neoblomná, urputná a bdělá. Nikdo jiný ji nemohl spasit.

Kousek po kousku začala Makepeace budovat svou obranu. Za zvuku deště bubnujícího do střechy recitovala slabým hláskem do chladného vzduchu své vlastní modlitby a slova, která si vymyslela jako ochranu. Učila se, jak se bránit dotírání a útokům přízraků a jak je udržet na uzdě, i když se jí z kontaktu s nimi dělalo zle. Představovala si sebe samu jako Juditu z Bible, jak stojí uprostřed nepřátelského tábora a její meč je potřísněn Holofernovou krví. *Jen pojdte blíž, říkála šeptajícím přízrakům, a já vás rozsekám na kousky.*

Zachovat si klid a rozum jí pomáhala všechna živá stvoření z celého hřbitova. Cupitavé zvuky v křoví, tajemné melodické houkání, třepot netopýrů ve tmě – to vše jí teď poskytovalo útěchu. Konejšily ji dokonce i drápy a zuby nočních zvířat. Lidé, živí i mrtví, vás mohou kdykoliv přepadnout, ale divoká zvířata si žijí svým drsným, nezakrotným životem a nestarají se o vás. Když umřou, nezanechávají po sobě žádné přízraky. Když kočka

zabila myš nebo nějaké zvíře zakouslo slepici nebo ulovilo rybu v řece, Makepeace viděla, jak se jemný obláček jejich ducha rozpouštěl tak rychle jako ranní opar ve slunci.

Makepeace ale potřebovala nějak upustit páru ze svého přetopeného kotle roztrpčení. Místo toho, aby si stěžovala na své noční výlety, začala se s Matkou pouštět do hádek o věcech, které s nimi neměly souvislost. Vypyťovala se na věci, o kterých se normálně nemluví, a naléhala přitom jako nikdy předtím.

Zejména se vypyťovala na svého otce. Až doposud Matka všechny takové otázky potlačila jediným pohledem, takže se Makepeace musela spokojit se skládáním malých detailů, které Matka tu a tam utrousila. Žije daleko v jednom starém domě. Nechce u sebe mít Matku ani Makepeace. Tohle ale najednou nestačilo a Makepeace se zlobila sama na sebe, že se předtím bála vyzvídat víc.

„Proč mi neřekneš jeho jméno? Kde žije? Ví, kde nás hledat? Jak to *už*, že nás u sebe nechce? Ví vůbec o mně?“

Matka na tyhle otázky neodpovídala, ale její rozzlobené pohledy Makepeace už nedokázaly zastrašit. Ani jedna z nich nevěděla, co si spolu mají počít. Od chvíle, kdy se Makepeace narodila, Matka o všem rozhodovala a Makepeace s tím byla smířená. Nevěděla však, proč už najednou neumí být poslušná. Matka nikdy předtím nemusela dělat žádné kompromisy a teď nevěděla, jak s tím začít. Vrátilo by se vše do normálu, kdyby Makepeace přemohla silou své osobnosti? Ne. Nevrátilo. Všechno teď bylo jinak.

A pak jednou, když se dva roky od své první zkušenosti „ostření klacku“ Makepeace vrátila po jedné obzvláště kruté a bezesné noci v kapli, celá se neovladatelně třásla. Během několika dnů se jí zmocnila vysoká horečka a bolelo ji celé tělo. Za čtrnáct dnů se jí objevily skvrny na jazyku a vyrážka na tváři, nepochybný příznak neštovic.

Celý svět byl najednou jako žhavé ponuré peklo a Makepeace se zalykala jeho hrůzou. Věděla, že pravděpodobně umře, a věděla také, jací jsou mrtví. Nebyla schopná ani normálně myslet a chvílemi si říkala, jestli už mrtvá není. Ale pak začal temný příliv nemoci pomalu slábnout a zanechal ji naživu jen s několika jizvami po neštovicích na jedné tváři. Kdykoliv se naklonila nad vědro s vodou a spatřila jejich odraz na hladině, pocítila hluboko v břiše záchvěv strachu. Představila si smrtku, jak se dotýká konečky dvou kostnatých prstů její tváře a pak svou ruku pomalu stahuje zpět.

Poté, co se zotavila, uběhly tři měsíce bez toho, aniž by se Matka zmínila o hřbitově, až se nakonec Makepeace začala domnívat, že neštovice konečně Matku odradily od jejích plánů.

Bohužel se však mýlila.

KAPITOLA 2

Jednoho slunečného květnového dne se Matka s Makepeace vypravily do hlavního města prodat nějaké Matčiny krajky. Jaro bylo mírné, ale Londýn hučel jako bouřkový mrak. Makepeace by tam nejradši vůbec nechodila.

Procházela jakousi proměnou a postupně v ní narůstal hněv. Totéž se dělo i s Poplarem a Londýnem. A podle toho, co povídali učedníci, se to dělo s celou zemí.

Při modlitebních setkáních překypovala chuva Susan se zarudlým nosem vizemi konce světa, v nichž moře přetévalo krví a biblická Žena jen do slunce oděná kráčela po hlavní ulici Poplaru. Nyní však takto mluvili všichni. Před dvěma lety se prý během veliké bouře zformovala mračna do podoby dvou ohromných armád. Teď se všech zmocnila tíseň, že se tyto dvě armády možná v zemi skutečně šikují.

Lidé se v Poplaru vždy pilně modlili, ale nyní se modlili tak, jako se modlí lidé v obležení. Všechny prostoupil strach, že se celá země ocitla v ohrožení.

Makepeace nerozklíčovala všechny podrobnosti, ale rozuměla jádru věci. Proběhlo ďábelské katolické spiknutí, jež mělo za úkol svést krále Karla na scesti a obrátit ho proti vlastnímu lidu. Dobří mužové v parlamentu se mu to snažili rozmluvit, ale on jim přestal naslouchat.

Nikdo nechtěl krále přímo obvinít. To by byla zrada a mohli vám za to uříznout uši nebo vypálit cejch do tváře rozžhaveným železem. Ne, všichni souhlasili, že se jedná o chybu proradných

králových rádců – arcibiskupa Lauda, „Černého tyrana Toma“ (známého také jako hrabě ze Staffordu) a samozřejmě podle královny Marie, která otravovala královu mysl svými francouzskými intrikami.

Pokud nebudou zastaveni, přimějí nakonec krále, aby se stal krvavým krutovládce. Ten se obrátí na falešnou víru a pošle svá vojska, aby povraždila všechny loajální, bohabojné protestanty v celé zemi. Byl to sám ďábel, který tohle lidem našeptával, zatemňoval jim mysl a ovlivňoval jejich skutky prohnanou, neviditelnou rukou. Skoro byste čekali, že každou chvíli spatříte otisky jeho kopyt na cestě před sebou.

Strach a rozčilení byly v Poplaru skutečně hmatatelné, ale Makepeace vnímala i spodní proud jakéhosi divokého vzrušení. Kdyby se vše *skutečně* rozpadlo, kdyby *skutečně* nastal čas posledního soudu, kdyby svět *skutečně* skončil, byli by zbožní občané Poplaru ve správnou chvíli na správném místě. Jakožto řádní vojáci křesťanské církve byli připraveni odolávat, modlit se a pochodovat.

A jak teď Makepeace procházela londýnskými ulicemi, cítila zde totéž šimravé vzrušení, tutéž hrozbu.

„Smrdí to tady,“ řekla. Matka byla její druhé já, takže bylo přirozené vyjadřovat nahlas své napůl zformované myšlenky.

„To je kouř,“ řekla Matka stručně.

„Ne, to není kouř,“ poznamenala Makepeace. Nešlo přesně o konkrétní *zápach* a věděla, že jí Matka rozumí. Bylo to varovné šimrání smyslů podobné tomu před bouřkou. „Je to jakýsi kovový pach. Pojdme domů.“

„Ano,“ odvětila Matka suše. „Půjdeme domů a najíme se kamení, protože nechceš vydělávat na chleba.“ Nijak přitom nezpomalila.

Londýn na Makepeace vždy působil tísnivě. Bylo tu příliš mnoho lidí, domů a zápachů. Dnes tu však byl ve vzduchu ještě

nějaký jiný náboj a napětí. Proč byla nervóznější než obvykle? Co bylo jiné? Rozhlížela se kolem sebe a ze všech stran na ni zíraly desítky archů vyvěšených na dveřích a na sloupech.

„Co to je?“ zašeptala. Byla to ale zbytečná otázka. Matka neuměla číst o nic lépe než Makepeace. Tučná černá písmena vypadala, jako by na ně křičela.

„Řev inkoustových lvů,“ řekla Matka. Londýn byl zaplavený zuřivými pamflety, tištěnými kázáními, věštbami a obviněními krále či parlamentu. Matka jim vždy žertem přezdívala „inkoustoví lvi“. Samý řev a žádné drápy, říkala.

Za poslední dva dny toho tichého řevu ale značně přibývalo. Před dvěma týdny král po dlouhých letech svolal parlament a každý, koho Makepeace znala, si úlevně oddychl. Ale především král parlament ve svém královském hněvu opět rozpustil. Šířily se zlověstné zprávy a zdálo se, že se i bledé slunce na obloze chvěje. Každý očekával, že se něco stane. Kdykoliv se ozvala nečekaná rána nebo někdo vykřikl, všichni sebou trhli. *Už to začalo?* tázaly se jejich pohledy. Nikdo nevěděl, *co* má začít, ale bezpochyby se *to* blížilo.

„Mami... proč je na ulicích tolik učedníků?“ zašeptala Makepeace.

Byly jich tam desítky, uvědomila si. Postávali ve dvojicích či trojicích ve dveřích a v průchodech, nakrátko ostříhaní, neklidní, ruce plné mozolů od tkalcovských stavů a soustruhů. Nejmladším mohlo být čtrnáct, těm starším kolem dvaceti. Všichni měli být v práci a plnit příkazy svých mistrů, ale místo toho postávali tady.

Učedníci byli něco jako korouhvičky ukazující náladu města. Když byl Londýn v klidu, byli to prostě jen obyčejní kluci, kteří se potulovali kolem, hráli si a bavili se zlomyslnými žerty. Ale když se Londýna zmocnil neklid, něco se v nich změnilo. Jako by jimi nepozorovaně projel jakýsi temný a zlostný výboj

a oni se najednou začali srocovat do divokých rozvášněných band a svými těžkými botami a klacky rozbíjeli dveře i lebky.

Matka se rozhlédla po těch zevlujících skupinkách a ustaraný výraz se náhle objevil i na její tváři.

„Je jich tu opravdu hodně,“ souhlasila tiše. „Půjdeme domů. Slunce už stejně zapadá. A ty... budeš potřebovat svou sílu. Dnes bude teplá noc.“

Makepeace se nakrátko ulevilo, pak jí ale došla Matčina poslední věta. V nevěřicném rozhořčení se zastavila.

„Ne!“ odsekla překvapena svou vlastní rozhodností. „Nikam nepůjdu! Na hřbitov se už nikdy nevrátím!“

Matka se rozpačitě rozhlédla, pak chytila Makepeace pevně za ruku a odtáhla ji do jedné uličky.

„Musíš tam jít!“ Vzala Makepeace za ramena a upřeně se jí zadívala do očí.

„Minule jsem z toho málem umřela!“ bránila se Makepeace.

„Chytila jsi neštovice od Archerovic dcery,“ odvětila Matka bez váhání. „S tím nemá hřbitov nic společného. Jednou mi za tohle poděkuješ. Už jsem ti to říkala – pomáhám ti ostřit klacek.“

„Já vím, já vím!“ vyrazila ze sebe Makepeace, ale z jejího hlasu byla cítit frustrace. „Přízraky jsou jako ‚vlci‘ a ty chceš, abych se naučila být silná, abych je dokázala zahnat. Ale proč musím chodit na hřbitov? Když se budu od přízraků držet dál, tak budu v bezpečí! Předhazuješ mě vlkům stále znovu a znovu!“

„Mýlíš se,“ poznamenala Matka tiše. „Tyhle přízraky *nej*sou skuteční vlci. Tyhle přízraky jsou jenom hladové stíny – nic víc. Vlci jsou tam venku, Makepeace. Hledají tě a jednoho dne tě najdou. Modli se, abys byla do té doby velká a silná.“

„Snažíš se mě jen vyděsit,“ opáčila Makepeace. Hlas se jí třásl, tentokrát ale hněvem, ne strachem.

„Ano, to se snažím! Myslíš si, jaká nejsi ubohá mučednice, když tam v noci sedíš a necháváš si olizovat tváře bludičkami?“

To *nic* není. Tam venku je to mnohem horší. *Měla* bys být vyděšená.“

„Proč tedy nemůžeme říct otci, aby nás ochránil?“ To byl nebezpečný manévr, ale Makepeace už zašla příliš daleko na to, aby teď mohla couvnout. „Vsadím se, že on by mě na hřbitově nenechal!“

„On je ten *poslední*, u koho bychom mohly hledat pomoc,“ řekla Matka s hořkostí, jakou Makepeace v jejím hlase nikdy předtím neslyšela. „Zapomeň na něj.“

„Proč?“ Makepeace najednou nedokázala dál snášet všechno to ticho ve svém životě, všechny ty věci, které nesměla říkat nebo se na ně ptát. „Proč mi nikdy nic neřekneš? Už ti nevěřím! Ty jenom chceš, abych zůstala navždycky s tebou! Chceš mě mít jen pro sebe! Nechceš, abych se setkala se svým otcem, protože víš, že by mě *chtěl!*“

„Nemáš ponětí, od čeho jsem tě uchránila!“ vybuchla Matka. „Kdybych zůstala v Grizehayes –“

„Grizehayes,“ opakovala Makepeace a viděla, jak její matka zbledla. „To je místo, kde žije? To je ten starý dům, o kterém jsi mluvila?“ Měla jméno. Konečně měla nějaké jméno. Znamenalo to, že teď mohla hledat. Někdo někde bude vědět, kde to je.

To jméno znělo starobyle. Nedokázala si představit dům, který označovalo. Bylo to, jako by mezi ní a jeho starobylými věžemi ležel nějaký těžký, stříbřitý opar.

„Na hřbitov už nepůjdu,“ prohlásila Makepeace. Znělo to, jako když někdo odhodlaně zabodne kopí do země a chystá se bránit dobyté území. „Nepůjdu tam. Pokud mě k tomu budeš nutit, uteču. Opravdu uteču. Najdu Grizehayes. Najdu svého otce. A už se nikdy nevrátím.“

Matčiny oči se zaleskly překvapením a hněvem. Nikdy se nenaučila, jak si poradit s Makepeaceacíným novým vzdorem. Pak ale

z jejího výrazu zmizely jakékoliv emoce a zůstal v něm jen chlad a odtažitost.

„Tak tedy běž,“ řekla ledovým hlasem. „Jestli to takhle chceš, tak spánembohem. Ale až se těm lidem dostaneš do rukou, tak si nestěžuj, že jsem tě nevarovala.“

Matka nikdy neustupovala, nikdy se nenechala obměkčit. Když ji dcera provokovala, vždy jen zvýšila sázky, dokázala Makepeace, že jen blafuje, a tvrdě jí to vrátila. A Makepeace s útekem *skutečně* jen blafovala, ale když se teď dívala do Matčiny chladných očí, poprvé si pomyslela, že by doopravdy mohla utéct. Ta myšlenka jí vyrazila dech. Najednou z ní spadla všechna tíha.

Ale pak Matka zahlédla něco za Makepeacinými rameny, tam na hlavní třídě, a zděšením ztuhla. Vydechla několik slov, ale tak slabě, že je Makepeace sotva zachytila.

My o vlku...

Makepeace se ohlédla právě včas, aby spatřila vysokého muže v kvalitním plášti z tmavě modré vlny, jak prochází kolem. Byl teprve ve středních letech, ale vlasy měl bílé jako sníh.

Znala to staré rčení – *my o vlku a vlk za dveřmi*. Matka mluvila o „těch lidech“ – lidech z Grizehayes – a pak zahlédla toho muže. Byl to tedy někdo z Grizehayes? Nebo dokonce Makepeacin otec?

Makepeace se pohledem střetla s Matkou, oči rozšířené vzrušením a pocitem triumfu. Pak se otočila a pokusila se vyběhnout na ulici.

„Ne!“ zasyčela Matka a chytila ji oběma rukama za paži. „Makepeace!“

Ale Makepeace už měla dost i vlastního jména. Už ji unavovalo „smiřovat“ se s problematickými věcmi, které jí nikdo nikdy nevysvětlil. Vytrhla se a rozběhla na hlavní třídu.

„Makepeace, ty budeš moje smrt!“ křičela za ní Matka. „Stůj!“

Makepeace se ale nezastavila. V dálce ještě rozpoznávala cizincův modrý plášť a bílé vlasy, které následně zmizely za rohem. Její minulost před ní utíkala.

Doběhla za roh právě včas, aby zahlédla, jak muž mizí v davu, a pustila se do dalšího pronásledování. Vnímala Matčino volání někde za sebou, ale neohlížela se. Místo toho následovala vzdálenou postavu na konec ulice a pak na další a na další. Mnohokrát si už myslela, že svou kořist ztratila, ale pak zase v dálce zahlédla onu bílou kšticí.

Makepeace se nevzdávala, i když si uvědomila, že přebíhá po největším londýnském mostě směrem do Southwarku. Domy po obou stranách byly stále ošuntělejší a pachy ostřejší. Slyšela smích z nábřežních krčm, klení a skřípání vesel od řeky. Také se už začínalo šerit. Slunce zmizelo za obzorem a nebe dostalo barvu zašlého cínu. Přesto byly ulice neobvykle plné. Lidé se jí pletli do cesty a zakrývali jí výhled na bělovlasého muže.

Teprve když ji ulice vyplivla na široké otevřené prostranství, se polekaně zastavila. S trávou pod nohama si uvědomila, že se octla na okraji St. George's Fields. Všude kolem ní se černal neklidný, hlučný dav, siluety hlav se ostře rýsovaly proti tmavnoucímu nebi. Nedokázala odhadnout, jak daleko ten shluk lidí sahá, ale měla pocit, že slyší stovky hlasů, výhradně mužských. Po muži s bílými vlasy ale nebylo ani stopy.

Lapajíc po dechu se rozhlížela kolem sebe, vědoma si toho, že přitahuje tvrdé a zvědavé pohledy. Měla na sobě obyčejné šaty z levné vlny a lnu, ale šál a čepce byly čisté a slušné, což zde stačilo k tomu, aby to k ní přitahovalo pozornost. A ve svých ani ne třinácti letech tu byla široko daleko jediné děvče.

„Hej, krásko!“ zavolal na ni někdo z temného davu. „Pojď nás trochu rozveselit.“

„Ale, ale,“ řekl někdo další, „tak tys přišla pochodovat s námi, není-liž pravda, krasavice? Můžeš na ty parchanty házet štokrlata

jako ty skotské dámičky. Ukaž nám, co máš v ruce!“ Několik mužů se začalo hlasitě smát a Makepeace vycítila, že se v tom jejich škádlení skrývá nebezpečí.

„Není to holka od Margaret Lightfootové?“ zeptal se náhle nějaký mladší hlas. Makepeace se upřeně zahleděla do tmy, až rozeznala známou tvář čtrnáctiletého tkalcovského učně, který bydlel naproti jejich domu. „Co tady děláš?“

„Ztratila jsem se,“ řekla Makepeace rychle. „Co se tady děje?“
„Jsmo na lovu. Honíme toho starého lišáka Williama, arcibiskupa Lauda.“ Makepeace to jméno slyšela už snad stokrát. Byl to jeden z proklínaných králových rádců. „Právě se chystáme mu jít zaklepat na dveře. A pozdravit ho jako dobrí sousedé.“ Zvedl svůj obušek a tvrdě si s ním plácl do dlaně. Neklidné vzrušení z něj jen sálalo.

Příliš pozdě Makepeace došel význam všech těch plakátů. Oznamovaly tohle velké a zlověstné shromáždění na St. George's Fields. V davu byla spousta učedníků, uvědomila si Makepeace, když si její oči přivykly na šero. Všichni svírali improvizované zbraně – kladiva, násady od košťat, pohrabáče a tyče. Sršelo z nich divoké, rozhodné nadšení, které bylo třeba brát vážně. Byli pevně odhodláni vyhnat ďábla z jeho paláce a rozdrtit jeho korunu. Ale ze všech těch rozšířených očí se také dalo vyčíst, že to je také jakási hra – krvavá hra, jako třeba lov na medvěda.

„Musím jít domů!“ Už když ta slova vyřkla, ucítila jejich hořkou chuť. Ztratila příležitost zjistit něco víc o své minulosti, ale co když ztratila i domov? Matka si myslela, že blafuje, když mluví o útěku, a ona to přesto udělala.

Učedníkovo obočí se zachmuřilo. Postavil se na špičky a snažil se dohlédnout, kde končí dav. Makepeace se pokusila udělat totéž. Uvědomila si, že ulice, kterými sem doběhla, jsou nyní ucpané masou lidí, kteří směřovali na St. George's Fields.

„Drž se mě,“ řekl jí učedník s obavou v hlase, když se dav začal valit dopředu a strhávat je s sebou. „Se mnou budeš v bezpečí.“

Pro Makepeace bylo těžké vidět přes hradbu vyšších postav, ale jak ji dav unášel, slyšela více a více hlasů, které se přidávaly k výkřikům a smíchu vycházejícím ze shromážděné masy lidí. Podle toho, jak to znělo, byla teď armáda učedníků skutečně obrovská. Nebylo divu, že překypovali sebedůvěrou a byli si tak jistí svým cílem!

„Makepeace! Kde jsi?“

To volání téměř zaniklo v crescendo jekotu a výkřiků, ale Makepeace ho přece jen zaslechla. Byl to Matčin hlas, tím si byla jistá. Matka ji následovala a teď byla uvězněná davem někde vzadu.

„Mami!“ vykřikla Makepeace, ale masa lidí ji neúprosně unášela dál.

„Tamhle je palác Lambeth!“ ozval se vepředu výkřik. „Svítil se tam!“ Makepeace opět ucítila řeku a u vody spatřila velkou budovu s vysokými čtvercovými věžemi, jejichž cimbuří se ostře rýsovalo proti večernímu nebi.

Z čela davu se nesly zvuky zuřivého rozbroje a davu se zmocnilo horečnatě pulzující napětí.

„Udělejte čelem vzad!“ křičel někdo. „Jděte domů!“

„Kdo je to tam vepředu?“ ptaly se desítky hlasů a dostávalo se jim desítek různých odpovědí. Některé prohlašovaly, že to je armáda, jiné tvrdily, že to jsou královi muži, a další, že to je sám arcibiskup.

„Buďte všichni zticha!“ zařval nakonec jeden z učedníků. „Ať vyjde Lišák William ven, nebo vtrhneme dovnitř a dostaneme vás všechny!“

Další učedník odpověděl ohlušujícím řevem a lidé se zuřivě vrhli vpřed. Ten malý kousek nebe nad Makepeacinou hlavou

téměř zmizel a tlak zástupu ji málem rozmačkal. Ozývaly se rozvášněné výkřiky a supění a hekání bojujících mužů.

„Vyzraďte dvře!“ zakřičel někdo. „Dejte sem pořádný sochor!“

„Roztřískejte ta světla.“ vykřikl někdo další.

Když se ozval první výstřel, Makepeace si myslela, že někdo upustil něco těžkého na dlažbu. Pak se ale ozval druhý a třetí. Dav se zavlnil, někteří začali couvat, jiní se drali dopředu. Makepeace dostala kolenem do břicha a někdo ji šťouchl klackem do oka.

„Makepeace!“ ozval se znovu pronikavý a zoufalý Matčin hlas, tentokrát byl blíže než předtím.

„Mami!“ Dav se hrnul všude kolem, ale Makepeace se statečně prodírala za Matčiny hlasem. „Tady jsem!“

Vepředu před ní někdo zaječel.

Byl to ostrý, krátký zvuk a Makepeace v první chvíli nevěděla, co to je. Nikdy předtím neslyšela Matku ječet. Ale když si k ní prorazila cestu, spatřila, jak u zdi na zemi leží žena, po které šlape zaslepený proud valících se lidí.

„Mami!“

S Makepeacinou pomocí se Matka vrávoravě zvedla na nohy. Byla popelavě bledá, a dokonce i v té tmě dokázala Makepeace rozeznat inkoustové pramínky krve, které jí stékaly po levé straně obličeje. Nemohla normálně chodit, jedno víčko jí padalo a pravá ruka se jí podivně škubala.

„Dostanu tě domů,“ zašeptala Makepeace. Úplně jí vyschlo v ústech. „Mrzí mě to, mami. Promiň...“

Matka na Makepeace chvíli zírala skelným pohledem, jako kdyby ji nepoznávala. Potom jí ztvrdly rysy a tvář se zkřivila hněvem.

„Ne!“ zakřičela drsným hlasem, ohnala se, uhodila Makepeace do obličeje a pak ji odstrčila. „Klid se ode mě! Jdi pryč! Zmiz!“

Makepeace ztratila rovnováhu a upadla. Ještě naposledy zahlédla Matčín zuřivý a zároveň zoufalý výraz a pak ji někdo kopl do obličeje, až jí vyhrkly slzy. Někdo další jí šlápl na lýtko.

„Připravte se!“ zvolal někdo. „Už jdou!“ Znovu se ozvaly výstřely a znělo to, jako by explodovaly hvězdy.

Silné ruce uchopily Makepeace v podpaží a postavily ji na nohy. Vysoký učedník si ji bez okolků hodil přes rameno a odnášel ji pryč od přední linie, zatímco se bránila a volala Matku. Na začátku jakési uličky ji pak shodil na zem.

„Utíkej domů!“ zařval na ni, v tváři celý brunátný, a pak zmizel zpátky v tlačenci, mávaje nad hlavou kladivem.

Nikdy se nedozvěděla, kdo to byl nebo co se s ním stalo.

A také už nikdy nespátřila Matku živou.

Matčino tělo se našlo poté, co skončilo krveprolití a zatýkání a vzbouřenci byli donuceni k ústupu. Nikdo přesně nevěděl, co ji zasáhlo do hlavy a způsobilo její smrt. Snad divoký rozmach pohrabáčem, náhodný kopanec okovanou botou nebo zbloudilá kule, která ji trefila a pokračovala dál.

Makepeace nevěděla, jak se to stalo, a bylo jí to jedno. Matku zabili v šarvátce, do které ji přivedla ona. Byla to její vina.

A lidé z farnosti, kteří si dřív běžně od Matky kupovali krajky a výšivky, teď rozhodli, že na jejich vzácném hřbitově není pro ženu, jejíž dítě se narodilo mimo manželský svazek, místo. Farář, který byl na ulici vždy tak milý, nyní od svého pultíku hlásal, že Margareta Lightfootová nepatří mezi ty, jejichž duše dojdou spásy.

Matka byla pohřbena v nevysvěcené zemi na okraji poplarských mokřin. Bylo to nepřístupné území zarostlé ostružiním, otevřené pouze větru a ptákům, území tajemné jako sama Margareta Lightfootová.

KAPITOLA 3

Ty budeš moje smrt.

Makepeace nemohla zapomenout na Matčina slova. Provázela ji každický okamžik dne, každou chvíli noci. Představovala si, jak je Matka pronáší, ale náraz byl tón těch slov nevzrušený a chladný.

Zabila jsem ji, přemýšlela. Utekla jsem a ona šla za mnou do nebezpečí. Byla to moje chyba a ona mě za to v poslední chvíli nenáviděla.

Makepeace si myslela, že teď bude třeba spát ve stejné posteli jako její sestřenice a bratřenci, ale místo toho ji nechali spát samotnou na matraci, na které předtím lehávala s Matkou. Každý zřejmě podvědomě cítil, že je vražednice. Nebo snad tetička a strýc nevěděli, co si s ní počít, když už za ni Matka nemohla platit nájem svými krajkami?

Byla sama. Ten neviditelný plot, který předtím odděloval Makepeace a Matku od zbytku světa, nyní vyčleňoval už jen samotnou Makepeace.

Všichni ostatní v domě se modlili jako obvykle, a ještě navíc přidali modlitby za Matku. Ale Makepeace zjistila, že se už nemůže modlit tak, jak ji učili, že je to správné, tak, že bude obnažovat svou duši před Pánem Bohem. Zkoušela to, ale její nitro vyplňovala divoká, bílá prázdnota podobající se říjnovému nebi, tedy ničemu, co by dokázala přesněji pojmenovat. Měla pocit, jako by přišla o duši.

Druhého večera se v samotě svého pokoje pokusila potlačit své pocity. Donutila se modlit za odpuštění, za Matčinu duši

i za tu svou. Celá se roztrásla, ale nebylo to ze zimy. Obávala se, že jí Bůh naslouchá s chladným, nesmiřitelným hněvem, a nahlíží přitom do každé skulinky její zkažené duše. Ale zároveň dostala strach, že jí třeba vůbec nenaslouchá, nikdy nenaslouchal a nikdy naslouchat nebude.

Tak ji to vyčerpalo, až z toho usnula.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Makepeace otevřela oči. Byla jí zima a ležela sama v posteli, vedle ní se nerýsovala křivka Matčinych zad. V té černočerné tmě byla ta ztráta ještě větší.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Zvuk přicházel od okenic. Snad se uvolnily. Pokud ano, tak budou rachotit celou noc a nenechají ji spát. Jen nerada se zvedla z postele a poslepu došla k oknu. Zнала pokoj natolik dobře, že nepotřebovala světlo. Nahmatala petlici a zjistila, že drží. A pak pod konečky prstů ucítila vibraci, když na druhou stranu okenice něco opět zaťukalo.

Za dřevěnou mřížkou uslyšela hlas. Byl tak tichý a tluměný, že zněl sotva silněji než pouhé šimrání v uchu, ale přesto zněl jako lidský hlas. V jeho tónu bylo něco důvěrně známého. Makepeace z toho naskočila husí kůže.

Pak se to ozvalo znovu, dušené zavzlykání, těsně za okenicí. Jediné slovo.

Makepeace.

Během nespočetných nočních můr se Makepeace marně snažila zavřít snové okenice a zastavit útoky přízraků, jež ji dováděly k šílenství. Při té vzpomínce se jí roztráslly ruce, ale prsty stále svírala petlici.

Mrtví jsou jako ti, co se topí, říkávala Matka.

Makepeace si představila svou matku, jak se topí v nočním vzduchu, jak sebou jako ve zpomaleném pohybu zmítá a její

černé vlasy vlají na všechny strany. Představila si její bezmoc, osamocenenost, zoufalou potřebu něčeho se chytit.

„Jsem tu,“ zašeptala hlasitě. „To jsem já – Makepeace.“ Přitiskla ucho na okenici a tentokrát si nebyla jistá, jestli si slova němé odpovědi sama nevymyslela.

Pust' mě dovnitř.

Ztuhla jí krev v žilách, ale řekla si, že se nesmí bát. Matka nebude jako ty ostatní přízraky. Tohle je něco jiného. Ať už bylo venku cokoli, pořád to v nějaké podobě bude Matka. Makepeace ji nemohla znovu zavrhnout – to už ne.

Odsunula petlici a otevřela okenici.

Venku se na nebi třpytilo několik hvězd. Do pokoje pronikl závan vlhkého větru, až jí z chladu znovu naskočila husí kůže. Makepeace se zachvěla jistotou, že s větrem vstoupilo ještě něco jiného. Tma získala novou strukturu a ona se již necítila sama.

Náhle se jí ale zmocnil obrovský strach, že udělala něco, co už nelze vzít zpět. Cítila mravenčení po celém těle. Opět měla pocit, jako když se její myslí lechtivě dotýkají pavoučí nožky. Plíživé, šátravé doteky mrtvolných přízraků.

Couvla od okna a pokusila se posílit svou mentální ochranu. Ale když pomyslela na Matku, její osobní zaklínadla jí byla platná asi jako dětské říkanky. Pevně zavřela oči, ale vybavil se jí obraz Matčiny tváře osvětlené plamenem svíčky jako oné první noci v kapli. Zvláštní bytost s nečitelným výrazem, ve kterém nebylo ani stopy po nějaké něze.

Ucítila chladný závan na krku, dech čehosi neživého. Něco ji šimralo na tváři a dotklo se jejího ucha – snad uvolněný pramínek vlastních vlasů. Ztuhla a téměř přestala dýchat.

„Mami?“ zašeptala tak slabě, že to zřejmě slyšela jen ona sama.

Něco jí odpovědělo. Nebyl to snad ani hlas. Spíš směsice zvuků, nesmyslného žvatlání, lámaných souhlásek rozlévajících se jako vaječný žloutek. Jakési bzučení těsně u jejího ucha.

Makepeace otevřela oči. Už zase! Do její mysli vnikla vířící, šedivá, pokroucená postava. Místo očí prázdné díry, protáhlá, svěšená ústa. Hladově se jí sápara po očích prsty, jež se rozplývaly v kouř. Makepeace couvala pozpátku, až narazila zády na zeď. Viděla to, co viděla, a přála si, aby se mýlila.

Makepeace jen tak tak stačila zavřít oči a už cítila studený dotek na svých víčkách. Byla to noční můra, byly to všechny její noční můry dohromady, ale teď neměla žádnou naději na to, že se probudí. Zakryla si uši, ale příliš pozdě na to, aby nezaslechla ty plíživé, strašlivé zvuky.

Pusť mě dovnitř... Pusť mě dovnitř... Makepeace, pusť mě dovnitř...

Vnímala to navzdory všem svým obranám. Našlo si to cestu skulinkami jejího zármutku, její lásky a vzpomínek a vloupalo se to dovnitř svými krutými, dychtivými pařáty. Jak si to razilo cestu dovnitř, drásalo jí to na kusy srdce i mysl. Ználo to cestu přes všechny obrany, cestu do toho nejzranitelnějšího jádra její bytosti.

A v hlubině té kruté hrůzy se Makepeace rozhodla bojovat.

Plnou silou své mysli zaútočila na mlhavou neurčitost přízraku a vnímala jeho jekot, jak ho drtila a trhala na kusy, které sebou nesmyslně škubaly jako přepůlení červi snažící se zavrtat zpět do její duše. Zápasily, lepily se na ni ze všech stran, drásaly ji. Nebyly již schopny slov, jen skučení a kvílení.

Makepeace nechtěla znovu otvírat oči, ale úplně na konci to na krátký okamžik udělala, aby se přesvědčila, že je to pryč.

Spatřila, co se z té tváře stalo, co s ní udělala. V jejích pokroucených a rozplývajících se rysech byl strach a výraz nenávisti.

Už to ani nebyla tvář. Ale nějakým způsobem to stále ještě byla Matka.

Když se probrala, nepamatovala si svůj křik. Seděla na podlaze, mžourala do světla tetiny svíce a snažila se odpovídat na

otázky, které jí rodina pokládala. Okenice byly dokořán a lehce do sebe ve větru narážely: *tuk, tuk, tuk*.

Teta Makepeace řekla, že musela během zlého snu spadnout z postele. Makepeace si přála, aby to byla pravda. Ale nebyla si tím zcela jistá, protože věděla, že duchové, se kterými bojovala ve snech, byli někdy skuteční. Ale Bože, prosím, aby *tenhle* nebyl. Ten ji přece nemohl napadnout a ona ho nemohla roztrhat na kousky. Ta myšlenka byla nesnesitelná.

Byl to jenom sen. Makepeace se k té myšlence v zoufalství upnula.

Jen o týden později se roznesla zpráva, že na mokřinách straší duch. Viděli ho prý v jednom osamělém cípu, příliš promáčeném na to, aby se tam mohl pást dobytek. Někud tam snad vedla zbloudilá stezka, na niž se ale dalo spolehnout jen výjimečně.

Něco neviditelného vyděsilo podomního prodavače, když si to razilo cestu rákosem a zanechalo ho za sebou polámaný. Místní havrani opustili svá hnízdiště a vodní ptactvo se stáhlo do jiných částí mokřin. Do hostince U Anděla, který se nacházel na území mezi městem a mokřady, teď zavítal i někdo jiný než jen námořníci.

„Mstivý duch,“ nazývala ho teta. „Prý přišel při západu slunce. Ať to bylo cokoliv, vrazilo to do dveří, převrátilo vše vzhůru nohama a ztlouklo to silný chlapy hlava nehlava.“

Makepeace byla jediný člověk, který tyhle zkazky poslouchal s bolestivým záchvěvem naděje, ale i strachu. Matčín hrob byl na okraji mokřin nedaleko hostince. Představa, že řádění Matčina ducha dosáhlo takového stupně šílenství, byla děsivá, ale pokud to byl skutečně on, tak to přinejmenším znamenalo, že ho nakonec Makepeace neroztrhala na kusy. Nezavraždila Matku podruhé.

Musím ji najít, říkala si Makepeace, i když jí z té myšlenky bylo špatně. Musím s ní mluvit. Musím ji zachránit.

Nikdo z kostela, do kterého Makepeace chodila, hostinec U Anděla nenavštěvoval, tedy kromě starého Williama, během jeho slabých chvil. Kdykoliv se potácel domů opilý, farář z něj během svého kázání udělal odstrašující příklad a žádal, aby se za něj všichni modlili a podpořili ho. Na vyšlapané cestě do hostince se Makepeace cítila nesvá a říkala si, jestli bude také následující neděli obviněna z opilství.

Kamenné stavení hostince bylo zalomené jako paže v lokti, mezi svými křídly chránilo malý dvorek se stájemi. Žena s výraznou spodní čelistí a ušmudlaným bavlněným čepcem na hlavě zametala práh, ale když Makepeace přišla blíž, zvedla hlavu.

„Vítej, zlatíčko!“ zvolala. „Přišla sis pro tatínka? Který to je?“

„Ne, já... já se chci dozvědět něco o tom přízraku.“

Ženu to zřejmě nijak nepřekvapilo a jen krátce přikývla, jako když uzavírá obchod.

„Koupíš si něco k pití, jestli se chceš podívat dovnitř.“

Makepeace ji následovala do tmavého lokálu a trochu provinile zaplatila mincí, kterou měla od tety na nákup, za žejdlík malého piva. Pak ji žena odvedla zadními dveřmi.

Za hostincem byl kus holé země posypaný pilinami. Makepeace si dokázala představit, že se tady odehrávaly různé hospodské zábavy, když se sešla dostatečně velká společnost – pěstní souboje boxerů s vyholenými hlavami, kohoutí zápasy a lovy jezevců či méně krvavé hry jako házení kroužků, kuželky či koulená. Tu a tam byly vidět tmavé skvrny od krve nebo od piva. Za tímto prostranstvím byla nízká zídka s vrátky a pak, kam jen oko dohlédlo, už jen mokřiny, ze kterých sem doléhalo tiché ševelení hustého rákosí, jímž se v podvečerním světle proháněl mírný vítr.

„Podívej se na tohle.“ Vypadalo to, že žena se tou škodou přímo chlubí. Závora zadních dveří byla zlomená a jejich dřevěná výplň rozštípaná na třísky. Rozbité bylo i okno, jeho kovový rám zohýbaný, několik jeho tabulek popraskalo tak, že vyhlížely jako bílé pavučiny. Hladový poutač byl rozerván na kusy, takže šlo sotva rozpoznat, co na něm původně bylo – píšťala, bubny a jakási temná zvířecí silueta. Byl tu také převrácený stůl a dvě židle se zlomenými opěradly.

Když se Makepeace dívala na tu spoušť, začalo se jí hrdlo stahovat hrůzou. Se zpožděním si uvědomila, že žádný z přízraků, se kterými se kdy setkala, nezpůsobil žádnou fyzicky hmatatelnou škodu. Napadaly její mysl, ale nikdy nerozbily ani hrnek.

Třeba to byla jen obyčejná rvačka, pomyslela si Makepeace. Vrhla kradmý pohled na strhanou, ale mazanou tvář hospodské. Třeba se snaží tu škodu nějak využít a tvrdí, že ji způsobil duch, aby sem přilákala zvědavce, kteří jí tu pak udělají útratu.

Hostinská pak zavedla Makepeace ke dvěma mužům, kteří tu v podvečerním vzduchu zachmuřeně usrkávali ze svých korbelů. Oba byli vysocí a osmahlí od slunce. Nebyli místní. Makepeace podle zavazadel u jejich nohou odhadovala, že byli na cestách.

„Pojď si poslechnout něco o tom přízraku,“ řekla žena a kývla na Makepeace. „Vy jí o tom můžete něco povyprávět, nemám pravdu?“

Muži na sebe pohlédli a zamračili se. Očividně nešlo o historku, která by jim činila potěšení.

„To má být pozvání na skleničku?“ zeptal se vyšší z nich.

Hostinská se podívala se zvednutým obočím na Makepeace. Ta se s nepříjemným pocitem hraničícím s jistotou, že je obětí podvodu, rozloučila s další mincí, načež hostinská odkvačila pro další pivo.

„Přišlo to ze tmy. Vidiš tohle?“ Vyšší z mužů zdvihl ruku ovázanou špinavým kapesníkem s tmavými skvrnami od krve.

„Kamarádovi to rozervalo plášť – mně to málem vytlouklo mozek z hlavy – a taky mi to roztrískalo housle!“ Housle, kterými mával, vypadaly jako by na ně někdo šlápl. „Paní Bellová tomu říká duch, ale já tvrdím, že to byl ďábel. Neviditelný ďábel.“

Jeho rozčilení působilo opravdově, ale Makepeace stále nevěděla, jestli mu má věřit. *Člověku, který je namol, se všechno může zdát neviditelné*, pomyslela si.

„Říkalo to něco?“ Makepeace se neubránila rozechvění, když si vzpomněla na nezřetelný hlas ze svého domnělého snu.

„Nám ne,“ řekl ten menší. Zvedl svůj korbel a nechal si ho doplnit ze džbánů, se kterým se vrátila hostinská. „Když se to na nás vyřádilo, tak to zmizelo tudy,“ ukázala směrem do mokřin. „A ještě to cestou zbouralo branku.“

Makepeace dopila a sebrala veškerou svou odvahu.

„Dávej pozor, kam šlapeš, zlatíčko!“ zavolala na ni ještě hostinská, když se dívala za Makepeace, jak přelézá přes zídku směrem k mokřinám. „Některé z těch stezek vypadají napohled pevně, ale ujedou ti pod nohama. Nechceme, aby nás tvůj duch pak taky chodil strašit!“

Makepeace vyrazila do mokřin. Tráva jí pod nohama hlasitě vrzala a ona si uvědomila, že neslyší žádné ptáky. Jediným dalším zvukem tu bylo suché chrastění rákosy, jak se jeho stvoly otíraly jeden o druhý, a papírové šustění osamocených topolů, jejichž listy se třepotaly jako zeleno-šedé a stříbrné třpytky v závanech mírného větru. Zmocnilo se jí okolní ticho a spolu s ním i strach, že opět dělá strašlivou chybu.

Nervózně se ohlédla a zamrazilo ji pomyšlení, jak daleko už byla od hostince. Připadala si jako malá neukotvená bárka, kterou to nepozorovaně zaválo daleko od břehu. A jak tam tak stála, nečekaně ji zasáhla neviditelná vlna, která se jí zcela zmocnila.

Pocit. Ne, nějaký pach. Pach krve, podzimní lesnaté krajiny a staré vlhké vlny. Ostrý pach. Úporně se jí to vtíralo do mysli

jako horký dech. Zmocnilo se to jejích smyslů, zamlžilo jí to zrak a způsobilo nevolnost.

Přízrak, pomyslela si bezmocně. Duch.

Ale tentokrát to nebyl ten chladný, plíživý atak přízraků, jak si ho pamatovala. Nesnažilo se to vloupat do jejího nitra – ono to o ní vůbec nevědělo. Motalo se to kolem, naráželo to do ní, bylo to horké, strašné a netečné.

Svět se zavlnil a ona si sotva dokázala vzpomenout, kde je a kdo je. Pohltila ji vzpomínka, která nebyla její.

Slunce pálilo. Dusil ji pach pilin. Ústa se jí kroutila bolestivou křečí, až z nich nemohla vypravit jediného slova. V uších jí znělo monotónní bzučení a kruté, rytmické bušení. S každým tupým úderem jí bolestivě šklublo v ústech. Když se před tím pokusila utéct, po zádech jí přejel řezavě ostrý zášleh bolesti. Pocítila, jak v ní narůstá intenzivní zuřivost.

Pak ta vlna pominula. Makepeace se zlomila v pase. Svět kolem žhnul ve slunci a v uších jí stále ještě doznívalo pulzující bušení. Dělal se jí z toho zle. Napůl oslepená vrávorala a snažila se získat zpět rovnováhu, ale místo toho cítila, že jí nohy kloužou po vlhké, hrbolaté půdě. Sklouzla z pěšiny a upadla mezi rákosí. Téměř nevnímala, jak ji škrábe na rukách a na tváři. Pak ji to donutilo zvednout se na všechny čtyři a v opakovaných křečovitých návalech zvracet a zvracet.

V hlavě se jí začalo pomalu rozjasňovat. Podivná agonie ustoupila. Ale stále cítila jakýsi pach, dusivý zápach hniloby. A pořád jí v uších znělo to hučení.

Teď to však byl jiný zvuk, předtím to byla dráždivě vtíravá hudba, která se nyní změnila v intenzivní bzučení. Bzukot desítek drobných křídel.

Makepeace se vrávoravě postavila na nohy. Prodírala se rákosím a pokračovala dál po svahu dolů, pryč od stezky. Země pod nohama byla každým krokem měkkší a lepkavější. Uvědomila si,

že není jediným stvořením, které tudy prošlo. Byly tu polámané stvoly a stopy v bahně...

A za nimi se něco válelo v zarostlé strouze, napůl zakryto rákosím. Něco tmavého. Něco velkého jako člověk.

Makepeace cítila, jak se jí sevřel žaludek. Ve všem se mýlila. Pokud to bylo nějaké tělo, pak tím přízrakem v žádném případě nemohla být Matka. Třeba právě objevila oběť vraždy. A podle všeho, co věděla, by ji vrah v této chvíli mohl klidně odněkud sledovat.

Nebo to byl možná nějaký pocestný, kterého napadl ten divoký přízrak a teď potřeboval pomoc. Ale ne, nedokázala se otočit a utéct, i když jí to napovídal každý nerv jejího těla.

Popošla blíž a při každém kroku vnímala lepkavé mlaskání bahna pod nohama. Bylo to něco tmavě hnědého, velkého a mohutného, pokrytého neklidným zelenočerným závojem much.

Člověk ve vlněném kabátě?

Ne.

Ta věc pomalu nabývala skutečných obrysů, až Makepeace dokázala rozeznat, co to je a co to není. Na chvíli pocítila úlevu.

Také ale pocítila strašlivý příval smutku, který byl silnější než strach či odpor, dokonce i silnější než ten zápach. Dřepla si vedle a kapesníkem si zakryla ústa. Pak tu promáčenou temnou hmotu velmi jemně pohladila.

Nebyla zde žádná známka života. V bahně kolem byly vidět stopy marného boje, jak se to snažilo dostat ze strouhy. Na těle to mělo krvavé rány se žlutavými okraji, které vypadaly jako stopy po řetězu a okovech. Sotva dokázala snést pohled na rozervanou tlamu, z níž vytékal pramen černé krve.

Teď věděla, že ještě nepřišla o duši. Ale ta byla v jednom ohni.

Když došla zpět na dvůr hostince, byla celá od bláta a rozedraná od trní, ale bylo jí to jedno. Malá dřevěná stolička bylo to první,